



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 173/07-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. septembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti E., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. O. K., B., vo veci porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jej práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sž-o-KS 72/2005 z 26. apríla 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti E., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. augusta 2006 doručená sťažnosť spoločnosti E., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. O. K., B., vo veci porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj jej práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sž-o-KS 72/2005 z 26. apríla 2006.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti okrem iného uviedla:

«Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 2 Sž-o-KS 72/2005 zo dňa 26. apríla 2006, potvrdil rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 1 S 285/03-36, zo dňa 15. marca 2005, ktorým krajský súd zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Colného riaditeľstva B. sp. zn. 26630/03/905/03/1 zo dňa 29. 9. 2003 a rozhodnutia Colného úradu B. sp. zn. ATR – 7695/2003 z 27. 05. 2003.

NS SR v odôvodnení svojho rozsudku (posledný ods. str. 4) vo svojej právnej vete uvádza, citujem: „Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu v odôvodnení rozsudku, ktoré považuje za úplne a vecne správne a nepovažuje za potrebné na nich nič meniť a dopĺňať. Na uvedenom závere nič nemení ani obsah podaného odvolania, pretože neobsahuje také nové tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli niečo zmeniť na skutkových zisteniach a záveroch rozhodnutia krajského súdu. Za tejto situácie, ktorú nemení ani obsah podaného odvolania žalobcu Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky nezostalo nič iné, ako podľa § 219 O. s. p. rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.“ Tento právny záver súdu je jednoznačným sa stotožnením s rozsudkom súdu prvého stupňa. (...)

Odôvodnenie rozsudku krajského súdu svedčí o tom, že krajský súd v plnom rozsahu prevzal argumentáciu colných orgánov, pričom s dôvodmi, ktoré uviedol sťažovateľ vo svojej žalobe sa ani nezaoberal. Krajský súd kladie vo svojom rozsudku zásadný dôraz na otázku objektívnej zodpovednosti, ale nezaobera sa zásadnou otázkou, ktorú sťažovateľ v priebehu celého konania namietal.

Tou zásadnou otázkou sťažovateľa, v čom videl aj porušenie zákona a pre ktorú podal žalobu, bolo tvrdenie (žaloba, odvolanie proti rozsudku), že ten istý tovar nemôže byť súčasne prepustený do dvoch colných režimov, resp. nemôže mu byť pridelené súčasne viac colne schválených určení a že prepustením tovaru do iného colného režimu, alebo pridelením iného colne schváleného určenia zaniká povinnosť uložená v inom colnom režime. Uvedené tvrdenie podrobne právne zdôvodnil vo svojich podaniach či už v konaní pred súdmi, alebo v konaní pred správnymi orgánmi. Ani pri súdnom preskúmaní ani

v konaní o odvolaní nebola venovaná tejto otázke žiadna pozornosť. Ani krajský súd, ani NS SR v odôvodnení rozsudku neuviedli dôvody pre ktoré je tvrdenie sťažovateľa nesprávne a zaoberali sa iba právnou argumentáciou colných orgánov, ktorá smerovala k tomu, že na návrh sťažovateľa bolo tovaru pridelené colné schválené určenie spätný vývoz, čo v predmetnej veci nebolo sporné. Spornou bola otázka zániku jeho zodpovednosti z dôvodu, že potom, čo bolo tovaru pridelené colne schválené určenie spätný vývoz, bol tovar prepustený v novom colnom konaní rozhodnutím do režimu tranzit.

Colné orgány vyvodili voči žalobcovi deliktuálnu zodpovednosť napriek tomu, že mu zanikla povinnosť vyviezť tovar v okamihu, keď rozhodli o prepustení toho istého tovaru do colného režimu tranzitu, v inom colnom konaní, t. j. keď rozhodli, že tovar v novej lehote do 18. 12. 2002 má vyviezť hlavný zodpovedný C. a. s. T.. Rozsudok NS SR ako aj rozsudok krajského súdu, podľa názoru sťažovateľa jasne dokumentuje nielen formálny prístup pri preskúvaní rozhodnutí colných orgánov z hľadiska skutkového aj právneho, ale dokumentujú aj nerovnosť postavenia oboch účastníkov v konaní pred súdom, keď súd prevezme celý názor žalovaného bez toho, aby sa zaoberal námietkami sťažovateľa a uviedol v čom a z akého zákonného dôvodu je jeho názor nesprávny. Takýto postup súdu dôvodne vedie k záveru v neomylnosť štátneho orgánu a prejudikuje absolútnu zákonnosť jeho rozhodnutí len preto, že ide o štátny orgán. Z rozhodnutia krajského súdu aj NS SR tiež vyplýva, že aj v konaní pred súdom bolo colným orgánom priznané nadradené postavenie aj keď v konaní pred súdom jednou zo základných zásad je rovnosť účastníkov. (...)

Zamietnutím žaloby krajským súdom a potvrdenie jeho rozsudku NS SR došlo k tomu, že voči sťažovateľovi bola vyvodená deliktuálna zodpovednosť aj keď nekonal v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi ani rozhodnutím správneho orgánu. (...)

Zo skutkového stavu a listinných dôkazov je a bolo nesporné, že tovar, ktorý mal byť vyvezený z územia SR bol odcudzený. Spornou zostala otázka, ktorá z dvoch osôb, sťažovateľ alebo C. a. s. bola povinná splniť túto povinnosť. Bez toho, aby táto skutočnosť bola v konaní posúdená, colné orgány aj súd dospeli k záveru, že povinnosť si nesplnil sťažovateľ, avšak z odôvodnení rozsudkov ani z odôvodnení rozhodnutí colných orgánov nie je možné zistiť na základe čoho k takému záveru dospeli, keď vôbec neprihliadali k ust. § 287 ods. 1 Colného zákona aj napriek tomu, že práve týmto ustanovením argumentoval sťažovateľ.

Napriek tomu, že zákon je v danej veci jednoznačný, krajský súd a NS SR, prisvedčili colným orgánom a ich rozhodnutia považovali za zákonné aj keď absolútne sa nevysporiadali s námietkami žalobcu. Ak by rozhodnutia colných orgánov boli preskúmané dôsledne nemohlo ujsť pozornosti krajského súdu ani NS SR, že povinnosť sťažovateľa zanikla v okamihu, keď colný úrad rozhodol o prepustení tovaru do režimu tranzitu v colnom konaní, v ktorom hlavným zodpovedným a tým aj povinnou osobou vyviešťať tovar bola obchodná spoločnosť C. a. s. Tomu právnomu názoru, zodpovedala vtedy platná právna úprava.

Nesprávne právne posúdenie predmetnej veci súdom a colnými orgánmi je v tom, že touto právnou skutočnosťou sa nezaoberali a ušlo pozornosti súdu, že v jeden a ten istý deň prebehli dve samostatné colné konania, v ktorých účastníkom nebol ten istý účastník a že v dvoch samostatných konaniach boli vydané rozhodnutia, ktorých záväznosť bola časová obmedzená zákonom a z ktorých vyplývala časovo obmedzená povinnosť pre konkrétneho účastníka. Povinnosť sťažovateľa vyviešťať tovar trvala len do okamihu, kým tovar nebol v novom colnom konaní prepustený obchodnej spoločnosti C. a. s. do režimu tranzitu a nebola jej uložená povinnosť vyviešťať ten istý tovar v novej lehote. (...)

Z citovaných ustanovení, listinných dôkazov a skutkového stavu vyplýva tento záver. Colný úrad na základe návrhu (podanie colného vyhlásenia § 76 ods. 3, § 78 Colného zákona), sťažovateľa rozhodol o pridelení colne schváleného určenia spätný vývoz, vydaním rozhodnutia dňa 11. 12. 2002 (potvrdené colné vyhlásenie č. 0616419206321) podľa § 155 ods. 3 Colného zákona. V tomto colnom vyhlásení určil lehotu, v ktorej mal sťažovateľ vyviešťať tovar z územia SR. Touto lehotou bol deň 16. 12. 2002 uvedený v ods. D/J rozhodnutia. Právnym dôsledkom spojených s vydaním tohto rozhodnutia bola povinnosť sťažovateľa vyviezť z územia SR tovar po aktívnom zušľachtení najneskôr dňa 16. 12. 2002.

V čase, keď plynula lehota na spätný vývoz určená colným úradom sťažovateľovi, podala obchodná spoločnosť C. a. s. (hlavný zodpovedný, deklaránt pre režim tranzit § 289 ods. 1 písm. b) v spojení s 2 písm. r) Colného zákona) colné vyhlásenie č. 616435203925 (§ 76 ods. 3, § 78 Colného zákona) na prepustenie toho istého tovaru do režimu tranzitu.

Podaním colného vyhlásenia začalo colné konanie § 76 a násl. Colného zákona (v ktorom colný úrad rozhodol o prepustení toho istého tovaru do režimu tranzitu) § 289 a násl. Colného zákona a uložil hlavnému zodpovednému (ods. 50 colného vyhlásenia)

povinnosť vyviezť tovar v lehote do 18. 12. 2002 a v tejto lehote ho dodať colnému úradu určenia na území T. v meste P. (ods. 53 colného vyhlásenia).

Právnym dôsledkom spojených s vydaním tohto rozhodnutia bolo, jednak zánik povinnosti sťažovateľa, vyplývajúcich z režimu aktívneho zušľachťovacieho styku a colne schváleného určenia spätný vývoz t. j. vyviezť tovar v lehote do 16. 12. 2006 a vznik nových povinností (založených týmto rozhodnutím) vyplývajúcich z režimu tranzit a to hlavnému zodpovednému C. a. s. vyviezť z územia SR a dodať ho colnému úradu určenia (T.) najneskôr dňa 18. 12. 2002.

Pretože predmetom spätného vývozu bol zahraničný tovar, ktorý sa po aktívnom zušľachtení mal vyviezť späť, tento tovar bol podľa § 64 ods. 2 Colného zákona pod colným dohľadom. Colný dohľad sa vykonáva podľa § 5 ods. 4 písm. a) Colného zákona aj colným konaním (§ 74 a násl.). Pretože boli splnené všetky zákonné podmienky na prepustenie tovaru do režimu tranzitu, na návrh hlavného zodpovedného C. a. s. tento tovar do režimu tranzitu prepustil, čoho dôsledkom bol zánik platnosti rozhodnutia, a tým aj zánik povinnosti, v ktorom bola sťažovateľovi uložená povinnosť vyviezť tovar v lehote do 16. 11. 2002.

Z uvedeného vyplýva, že rozhodnutia colného úradu vydané v colnom konaní majú povahu rozhodnutí z časovo obmedzenou platnosťou. Ak colný orgán rozhodne o prepustení toho istého tovaru do iného colného režimu alebo iného colne schváleného určenia, predchádzajúci režim zaniká a zanikajú aj povinnosti účastníka konania (deklaranta, hlavného zodpovedného) plniť povinnosti uložené týmto rozhodnutím. Z uvedeného nesporne vyplýva, že povinnosti má plniť ten deklarant (hlavný zodpovedný) ktorému bol prepustený tovar do niektorého colného režimu ako poslednému. Tento záver logicky vyplýva aj zo samej podstaty veci a uvedené ustanovenia to potvrdzujú, že o jednom a tom istom tovare v dvoch samostatných colných konaniach nie je možné rozhodnúť tak, že ak splní povinnosť jeden účastník konania automaticky poruší povinnosť iný účastník konania. Takémuto postupu bráni práve ust. § 287 ods. 1 Colného zákona. V danom prípade, ak by vyviezol tovar v lehote 16. 12. 2002 sťažovateľ, automaticky by porušil povinnosť C. a. s., pretože by nemal tovar. Sťažovateľ, ani obchodná spoločnosť neboli zaviazaní jedným rozhodnutím.

Taktiež je potrebné zdôrazniť, že podľa § 79 Colného zákona je na colné konanie potrebné predložiť tovar spolu s dokladmi. Po prepustení tovaru do príslušného režimu môže s ním nakladať a to za podmienok určených iba osoba, ktorej bol tovar prepustený.

Nemôže byť preto sporné, že tovar, ktorý je dovážaný na územie SR, alebo vyvážaný z územia SR sa v jednom okamihu môže nachádzať len v jednom režime, resp. v jednom pridelenom colne schválenom určení. Iný záver by znamenal právny nezmysel, ktorý by spočíval v tom, že colný úrad by mohol rozhodnúť tak, že jednému účastníkovi vydá rozhodnutie na zničenie tovaru pod colným dohľadom a druhému účastníkovi prepustí ten istý tovar do režimu aktívneho zušľacht'ovacieho styku a v tej istej lehote v ktorej má byť zničený mu určí povinnosť ho vyviezť z územia SR.

Rozhodnutia colných orgánov, s ktorými sa stotožnil krajský súd a NS SR boli založené, práve na tom právnom aj logickom nezmysle. Interpretácia zákona colnými orgánmi s ktorou sa krajský súd aj NS SR stotožnili zavádza do právnych vzťahov, ktoré zákon upravuje jednoznačne právnou neistotu.

Sťažovateľ aj napriek tomu, že jeho povinnosť späť vyviezť tovar zanikla v okamihu vydania rozhodnutia o prepustení tovaru do režimu tranzitu, hlavnému zodpovednému C. a. s. bol uznaný zodpovedným za porušenie colných predpisov a z dopustenia sa colného deliktu, napriek tomu, že žiadnu právnu povinnosť neporušil. V tejto súvislosti považujem za potrebné zdôrazniť to, že rozhodnutia vydané v colnom konaní nemajú odkladný účinok § 453 ods. 2 Colného zákona. (...)

Sťažovateľ využil všetky zákonné prostriedky, aby nezákonný stav spôsobený colnými orgánmi (odstránil).(...)

Colné orgány vyvodili voči sťažovateľovi deliktuálnu zodpovednosť za colný delikt, aj keď neporušil žiadnu právnu povinnosť.

Sťažovateľ sa domáhal v súlade s čl. 46 Ústavy právnej ochrany na súde, keď podal žalobu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia.

Sťažovateľ tvrdí, že všeobecnými súdmi mu nebola poskytnutá dostatočná právna ochrana, keď zamietli žalobu ako nedôvodnú a bez toho, aby sa zaoberali žalobnými dôvodmi a právnou argumentáciou sťažovateľa, (...). Ani z rozhodnutia krajského súdu ani z rozhodnutia NS SR sa sťažovateľ nedozvedel ako sa súd vysporiadal s jeho námietkami. V odôvodnení rozsudku je uvedená prevzatá argumentácia colných orgánov. Odôvodnenie

rozsudku svedčí o nerovnom postavení strán, čo je v rozpore s ust. § 47 ods. 3 Ústavy, ako aj o formálnom prístupe súdu pri preskúmaní rozhodnutí colných orgánov.

Porušenie svojich ústavných práv podľa čl. 46 ods. 1, 2 ústavy sťažovateľ vidí v svojoľnej aplikácii ust. § 157 ods. 2 O. s. p., pretože v odôvodnení chýbajú právne závery k tej časti žalobného návrhu, v ktorom sťažovateľ namieta nezákonnosť rozhodnutia Colného riaditeľstva. Porušenie ústavného práva podľa § 46 ods. 1 Ústavy sťažovateľ vidí aj v tom, že Najvyšší súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná aj napriek tomu, že neskúmal všetky dôvody uvedené v žalobe aj keď v správnom súdnictve je viazaný dôvodmi uvedenými v žalobe a skutkovým stavom uvedeným v § 250i O. s. p. Rozsudok NS SR, jeho odôvodnenie je všeobecné, nepresvedčivé, bez jednoznačného právneho názoru k námietkam sťažovateľa. Bolo a je povinnosťou NS SR vysporiadať sa so všetkými dôvodmi odvolania aj žalobného návrhu a to aj z toho dôvodu, že Krajský súd sa námietkami sťažovateľa nezaoberal dostatočne. Týmto postupom, z dôvodov uvedených v sťažnosti, bol Najvyšším súdom SR ako aj krajským súdom porušený princíp spravodlivého procesu. (...) Tým, že Krajský aj NS SR sa podrobne zaoberali len dôvodmi, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol Colný úrad B. a Colné riaditeľstvo bolo porušené aj rovnosť účastníkov pred zákonom garantovanú čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. (...)

Súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sú založené. Toto právo možno považovať za efektívne iba vtedy, ak je v skutočnosti predmetom súdneho prieskumu. Súd je teda povinný skúmať argumenty a návrhy dôkazov predložených stranami. Ak súd neodpovedal dostatočne na špecifikované námietky účastníka týkajúce sa ním predložených písomných dôkazov, nerešpektoval základný princíp spravodlivého konania – princíp rovnosti zbraní. V danom prípade NS SR aj krajský súd, neodpovedali na špecifikované námietky sťažovateľa, pričom prevzali právny názor Colného riaditeľstva v celom rozsahu.»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa Obchodnej spoločnosti E., s. r. o. B. podľa čl. 46 ods. 1, 2, čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sž-o-KS 72/2005 zo dňa 26. 04. 2006 porušené bolo.

2. Zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.2 Sž-o-KS 72/2005 zo dňa 26. 04. 2006 a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby v nej opäť rozhodol na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia advokátovi JUDr. O. K. vo výške 1 000.- Sk (2 právne úkony podľa § 11 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z. z. do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu. “

Keďže podanie v predloženej podobe nespĺňalo náležitosti sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, ústavný súd 13. novembra 2006 vyzval právneho zástupcu sťažovateľky na jeho doplnenie.

V odpovedi na výzvu ústavného súdu právny zástupca sťažovateľky sťažnosť doplnil 23. novembra 2006 o kópiu rozsudku, proti ktorému sťažnosť smeruje.

Na výzvu ústavného súdu z 13. novembra 2006 sa k sťažnosti sťažovateľky vyjadril podaním doručeným ústavnému súdu 2. apríla 2007 predseda najvyššieho súdu. Vo vyjadrení okrem iného uviedol:

«Sťažovateľ sťažnosťou namieta, že rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Sž-o-KS 72/2005 došlo k porušeniu jeho základných práv zakotvených v čl. 46 ods. 1, 2 a čl. 47 ods. 3 Ústavy SR.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že horeuvedeným rozsudkom nedošlo k porušeniu základných práv sťažovateľa, a preto navrhuje Ústavnému súdu SR, aby túto sťažnosť sťažovateľa neprijal.

Colné riaditeľstvo SR – „ďalej len žalovaný správny orgán“ svojím rozhodnutím sp. zn. 26630/03/905/03/1 z 29. 9. 2003 ako odvolací orgán o odvolaní sťažovateľa „ďalej len žalobcu“ rozhodol tak, že potvrdil prvostupňové rozhodnutie Colného úradu B. sp. zn. ATR-7695/2003 z 27. 5. 2003 a odvolanie žalobcu zamietol. Rozhodnutím colného úradu bol žalobca ako právnická osoba uznaný zodpovedným z dopustenia sa colného deliktu podľa ustanovenia § 437 ods. 1 spôsobom uvedeným v § 439 písm. s) zák. č. 238/2001 Z. z. Colného zákona „ďalej len colný zákon“ a podľa § 440 písm. a) a § 441 ods. 1 Colného zákona mu bola uložená pokuta vo výške 500,- Sk. Z colného deliktu bol žalobca uznaný

zodpovedným na tom skutkovom základe, že nepostupoval v súlade s ustanovenia § 386 ods. 2 a ods. 5 v spojení s § 378 ods. 8 Colného zákona tým, že navrhol prepustiť presne špecifikovaný tovar do colne schváleného určenia spätný vývoz rozhodnutím ev. č. ROT 616419206321 z 11. 12. 2002, v ktorom mal stanovenú lehotu pre spätný vývoz, a to do 16. 12. 2002, pričom v tejto lehote predmetný tovar nevyviezol.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 17. marca 2005, sp. zn. 1 S 285/03–36 na základe žaloby žalobcu preskúmaval zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného a dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom. Súd sa stotožnil s právnym názorom žalovaného ohľadne zodpovednosti žalobcu za nesplnenie povinnosti vyplývajúci mu z colne schváleného určenia spätný vývoz. V zmysle Colného zákona je žalobca nositeľom objektívnej zodpovednosti za porušenie colných predpisov a skutočnosť, že mu nebolo preukázané úmyselné porušenie colných predpisov nemá vplyv na rozhodnutie vo veci colného deliktu a rovnako ho nezbavuje zodpovednosti za porušenie colných predpisov. Súd dospel k záveru, že samotná skutočnosť, že tovar bol spolu s dopravným prostriedkom odcudzený je pre posúdenie veci právne irelevantná, nakoľko v zmysle Colného zákona žalobca nesie zodpovednosť za spáchanie uvedeného colného deliktu bez možnosti zbavenia sa zodpovednosti – liberácie.

Keďže krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom preto postupujúc podľa ustanovenia § 250j ods. 1 OSP žalobu ako nedôvodnú zamietol. O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe podaného odvolania žalobcu v intenciách dôvodov podaného odvolania preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj zákonnosť rozhodnutia žalovaného a prvostupňového správneho orgánu, ako aj konania, ktoré vydaniu rozhodnutí správneho orgánu predchádzalo a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je vecne správny. Preto postupujúc podľa § 219 OSP, rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádza odvolací súd z ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobca porušil Colný zákon, keďže v stanovenej lehote na spätný vývoz, a to do 16. 12. 2002 tovar nevyviezol. Žalobca svojím konaním

porušil colné predpisy podľa ustanovenia § 437 ods. 1 spôsobom uvedeným v § 439 písm. s) Colného zákona.

Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd v konaní a rozhodovaní o žalobe žalobcu postupoval v intenciách ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP – „rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov“ a vo svojom rozsudku náležite zdôvodnil, že správne orgány neporušili zákon keď žalobcu uznali zodpovedným z colného deliktu podľa § 437 ods. 1 spôsobom uvedeným v § 439 písm. s) Colného zákona a uložili mu pokutu vo výške 500,- Sk.

Keďže ani odvolací súd nezistil, že by žalobca bol rozhodnutiami správnych orgánov ukrátený na svojich právach, dospel k záveru, že vyvodenie zodpovednosti proti žalobcovi za colný delikt bolo v súlade so zákonom.

Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu uvedenými v odôvodnení jeho rozsudku, ktoré považoval za úplné a vecne správne a nepovažoval za potrebné na nich nič meniť a dopĺňať. Preto podľa § 219 OSP rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.“.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na svojom neverejnom zasadnutí, pričom zisťoval, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 tohto

zákona. Pri predbežnom prerokovaní podnetu ústavný súd skúmal aj to, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľka sa vo svojej sťažnosti domáhala zrušenia rozsudku najvyššieho súdu, keď namietala, že najvyšší súd porušil jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

„Sťažovateľ tvrdí, že všeobecnými súdmi mu nebola poskytnutá dostatočná právna ochrana, keď zamietli žalobu ako nedôvodnú a bez toho, aby sa zaoberali žalobnými dôvodmi a právnou argumentáciou sťažovateľa, (...). Ani z rozhodnutia krajského súdu ani z rozhodnutia NS SR sa sťažovateľ nedozvedel ako sa súd vysporiadal s jeho námietkami. V odôvodnení rozsudku je uvedená prevzatá argumentácia colných orgánov. Odôvodnenie rozsudku svedčí o nerovnom postavení strán, čo je v rozpore s ust. § 47 ods. 3 Ústavy, ako aj o formálnom prístupe súdu pri preskúmvaní rozhodnutí colných orgánov. (...)

Porušenie svojich ústavných práv podľa čl. 46 ods. 1, 2 ústavy sťažovateľ vidí v svojoľnej aplikácii ust. § 157 ods. 2 O. s. p., pretože v odôvodnení chýbajú právne závery k tej časti žalobného návrhu, v ktorom sťažovateľ namieta nezákonnosť rozhodnutia Colného riaditeľstva. Porušenie ústavného práva podľa § 46 ods. 1 Ústavy sťažovateľ vidí aj v tom, že Najvyšší súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná aj napriek tomu, že neskúmal všetky dôvody uvedené v žalobe aj keď v správnom súdnictve je viazaný dôvodmi uvedenými v žalobe a skutkovým stavom uvedeným v § 250i O. s. p. Rozsudok NS SR, jeho odôvodnenie je všeobecné, nepresvedčivé, bez jednoznačného právneho názoru k námietkam sťažovateľa. Bolo a je povinnosťou NS SR vysporiadať sa so všetkými dôvodmi odvolania aj žalobného návrhu a to aj z toho dôvodu, že Krajský súd sa námietkami sťažovateľa nezaoberal dostatočne. Týmto postupom, z dôvodov uvedených v sťažnosti, bol Najvyšším súdom SR ako aj krajským súdom porušený princíp spravodlivého procesu.“

Ústavný súd (obdobne Európsky súd pre ľudské práva) podľa svojej konštantnej judikatúry vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, resp. k čl. 6 ods. 1 dohovoru overuje, či konanie ako celok bolo spravodlivé, a nie je zásadne oprávnený a povinný posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol

alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Do obsahu základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), ani to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, respektíve medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, obdobne II. ÚS 1/95, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z uvedeného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, podobne I. ÚS 37/95, II. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Z rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorý zamietol odvolanie sťažovateľky, vyplynulo, že jeho rozhodnutie nebolo neodôvodnené a arbitrárne. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí vo veci sp. zn. 2 Sž-o-KS 72/2005 ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu „*v intenciách podaného odvolania a dospel k záveru, že odvolaniu nemožno priznať úspech*“, pričom „*podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd v konaní a rozhodovaní o žalobe žalobcu postupoval v intenciách vyššie citovaných ustanovení O. s. p. (§ 244 ods. 1, § 247 ods. 1, § 250i ods. 1 a 3)*“.

Ďalej najvyšší súd uviedol skutočnosti, ktoré zistil zo spisu (pozri s. 4 označeného rozhodnutia najvyššieho súdu), ako aj právny záver, že „*aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobca porušil colný zákon, keďže v stanovenej lehote na spätný vývoz a to do 16. decembra*

2002 tovar nevyviezol. Žalobca (sťažovateľka; pozn.) porušil colné predpisy podľa ustanovenia § 437 ods. 1 spôsobom uvedeným v § 439 písm. s) colného zákona.

Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu v odôvodnení rozsudku, ktoré považuje za úplné a vecne správne a nepovažuje za potrebné na nich nič meniť a dopĺňať. Na uvedenom závere nič nemení ani obsah podaného odvolania, pretože neobsahuje také nové tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli niečo zmeniť na skutkových zisteniach a záveroch rozhodnutia krajského súdu“.

Ústavný súd konštatuje, že skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje (v sťažnosti pritom uvádza tie isté argumenty, ktoré uviedla aj v odvolaní), nemôže viesť k záveru o porušení jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Nad rámec tohto odôvodnenia ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom (II. ÚS 4/94, mutatis mutandis I. ÚS 8/96, II. ÚS 3/97).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľky po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. septembra 2007